

servative ordfører, hr. Niels Jørgen Langkilde, men jeg synes også, der var nogle gode tilkendegivelser fra Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behnke. Og hen ad vejen kom der jo også nogle positive tilkendegivelser fra nogle af de øvrige partier herinde.

Men jeg er meget ked af, at fru Anni Svanholt fra SF tager fuldstændig afstand fra forslaget. Fra Socialdemokratiets side talte man da i det mindste om, at det var et forkert tidspunkt eller nogle forkerte beregninger, eller hvad det nu var. Det var i hvert fald et forkert tidspunkt, forslaget kom på, og selv om jeg ikke har stor forståelse for dét, var det da bedre.

Men fra fru Anni Svanholt og SF var det altså en total afvisning, og dertil må jeg sige, at jeg synes, det er svært at forstå, hvordan danske miljøpolitikere, som lige har været i Østeuropa, kan stå nu og sige, at de ikke kan se, at det er en god idé at gå ind dér og aftale joint implementation – ja, jeg forstår det ganske enkelt ikke.

Når man har set, hvordan folk derovre mangler penge til investeringer, og når man netop ved, at CO₂-udslippet er globalt og grænseoverskridende, så forstår jeg altså ikke, at man ikke, i hvert fald et kort øjeblik, lader være med at profilere sig selv med hensyn til, hvor gode vi er i Danmark, og i stedet siger: Jamen så lad os dog give de mennesker en teknologisk investering, som de kan bruge og videreføre, videreudvikle og bruge i andre sammenhænge.

Og jeg kunne godt tænke mig, at vi prøvede at undersøge, hvad de lande i grunden ville sige, hvis vi fra dansk side spurgte dem, om de kunne tænke sig, at vi gjorde det på den måde, for jeg tror, vi ville få meget kraftige positive tilkendegivelser fra de lande, og at de ville være meget begejstrede for det og ville sige, at det for dem kunne være en god måde at gøre det på.

Og så synes jeg altså, man skal prøve at lade sin politiske religion ligge lidt, altså det, at man overhovedet ikke kan forestille sig, at det kan gøres, men at man blot kan holde de store taler, når man er ude omkring.

Så jeg er selvfølgelig meget ked af, at de tilkendegivelser ikke er kommet. Men omvendt håber jeg, at vi trods alt kan komme dertil, at vi kan få en debat i gang om det i udvalget, for som jeg sagde i mine indledende bemærkninger: Ud over dem, der sidder herinde i Folketinget – og uden at jeg har hørt, hvad Enhedslisten mener om forslaget, kan jeg dog sige, at her er det jo desværre regeringspartierne og SF

og formodentlig også Enhedslisten, der bestemmer politikken på det område – er der vel ikke mange tilbage i Danmark, der har den opfattelse.

Jeg må i alt fald konstatere, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i sin rapport »Fremtidens energi i et nordisk perspektiv« er kommet med en anbefaling om en trestrengt CO₂-strategi, og hvis man læser den, må man jo sige, at der i hvert fald dér er god opbakning til vores forslag om at prøve at se på det fra en anden vinkel.

Og Dansk Industri er også med på ideen.

I det hele tage må jeg sige, at jeg faktisk tror, at vi også hos visse miljøeksperter vil kunne finde gehør for, at det er den rigtige måde at gøre det på.

Men i stedet står man altså fast og siger, at det vil man ikke være med til, fordi man er nervøs for, at der så er nogle virksomheder, der kun vil investere i visse lande og ikke i andre lande, og om vi så kan være bekendt at vise dét frem. Men jeg synes, det er mere vigtigt, at miljøet får det godt, end at vi holder disse taler, hvor vi roser os selv med hensyn til, hvor gode vi er.

Så lad det blive til noget for miljøets skyld, og lad os så komme i gang med en forhandling om, hvorvidt vi skal bruge flere penge på dette område eller det ikke må gå lige op. Men at sige, at det ikke må godskrives, vil betyde det samme, som at man ikke kan få erhvervslivet med; det er klart, for det er jo i forvejen belastet med CO₂-afgifter og endda CO₂-afgifter, hvis tilbageførsel stort set er umulig.

Så jeg håber, at man vil åbne op for det her, så vi kan komme lidt videre til gavn for miljøet.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg betragter det her forslag som en markering af starten på den valgkamp, som partiet Venstre og de andre borgerlige partier egentlig allerede har ført i et godt stykke tid. Og jeg kan jo gætte mig til, at det første, der vil ske, når de får regeringsmagten, er at fjerne CO₂-afgifterne, for de partier har jo holdt sig fuldstændig uden for både indførelsen af dem og opretningen af forskellige fejl i dem undervejs.

Det er altså tydeligt, at forslaget er en markering af, at det skal være et valgtema for Venstre og De Konservative, at CO₂-afgifterne for erhvervslivet skal væk, og det er jo klar tale.

Men det, de så glemmer i den forbindelse, er, at de sætter noget i stedet, som efter min opfattelse er det mest usolidariske, man kan drømme